

Проти невідповідних метод у публіцистиці.

П. Вячеслав Липинський просить нас помістити слідуючу замітку:

„Від нового року не передплачую і не читав „Н. Зорі“. З тим більшим здивуванням бачу в числі з д. 2. II, присланім мені одним знайомим, примітку до статті п. Назарука, в якій він заявляє, що „на відповідне шаравання готов оповістити, з котрим „визначним гетьманцем“ він зірвав зносини, і чому, тай долучити до того дійсно істотні і повчальні документи“. Тому, що мова тут йде про мене, то можу висказати тільки клопотання, що п. Назарук — після двохлітніх моїх візвань у цьому напрямі — зважиться нарешті оповістити, чому він, із занадто великого його довільця, став занадто великим моїм знайомим. Маю надію, що ці причини і документи скоро будуть мені переслані.

При цій нагоді дозволяю собі висказати Духовному Проводові „Нової Зорі“, зокрема Всеблагочинному отцю Ігумену Титу Галушчинському, мою скромну увагу, що подібні методи „запитування оповіщенням документів“ — методи обманливі на непоінформованість читаючої публіки (вони в чужій мові звуться: *шантаж*) — обурюють навіть у бруківній пресі, де вони часто вживаються. Приноровлювані в органі католицької у відношенні до католицького ближнього, вони у людей не позбавлених християнського почуття можуть викликати тільки несмак і велику тривогу, чи такою католицькою пресою можна успішно боротись з більшовизмом і іншими воротами Церкви. З вищесказаного, очевидно, не слід, що натякаю на потребу позбавлення п. Назарука його нелегкого релакційного хліба. Думаю тільки, на підставі власного паролітичного і тяжкого досвіду співпраці з ним, що його темперамент і амча мусять бути Духовним Проводом часопису контролювані і, в разі потреби, здержувані.

Бадек, 7. II. 1930 р.

Вячеслав Липинський.